

STE PŘIPRAVENÍ NA PRETEKY?

BBC
TopGear

**HRÁ
NEBEZPEČNÚ HRU**

JON CLAYDON & TIM LAWLER

Top Gear – Stig hrá nebezpečnú hru

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.egmont.sk
www.albatrosmedia.sk

EGMONT
Publishing

Jon Claydon, Tim Lawler
Top Gear – Stig hrá nebezpečnú hru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**STIG HRÁ
NEBEZPEČNŮ HRU**

JON CLAYDON & TIM LAWLER

EGMONT

Venované Hope a Eve

„Krotký pretekár? Nenechajte sa pomýliť.

Nie je o nič krotkejší ako búrka.“

Citát z prísne tajnej správy M15 pre premiéra

SPIATOČKA

Bunsfold, Anglicko

Bolo neskoro. Vzduch bol taký nehybný, že ľudia vonku mohli počuť slabé bzučanie telefónnych drôtov. Lenže vonku nikto nebol.

Ticho narušil až chlapec, ktorý sa na horskom bicykli vyrútil z lesa na opustenú cestu. Vedľa neho bežal funiaci pes.

Vľavo uvidel kameru, ktorá raz zaznamenala jeho otca, keď prekročil rýchlosť. Dávaj si pozor, chlapče, povedal vtedy. Nabudúce budú merať rýchlosť bicyklov.

Naskočila zelená. Chlapec sa pustil z kopca a minul kameru rýchlosťou tridsaťpäť kilometrov za hodinu. Kamera dvakrát zablikala. Je to jasné, pomyslel si chlapec. Nieкто sa s ňou pohral.

Už nevidel, ako sa kamera otáča a sleduje ho ako hmyzie oko na stopke. Ani si nevšimol, že ho jej laserový pohľad sleduje celou cestou až k poslednému semaforu pred Bunsfoldom.

Oproti zastavila čierna dodávka. Tmavé okná, hučiaci výfuk a smiešna ešpézetka: 8AD. Pes, špinavohnedá sučka s kľukatým bielym bleskom na čele, urobil tri kroky k autu a zavrčal.

Chlapec už dávno tušil, že to sídlo na kopci potrebovalo preskúmať, a jeho inštinkt bol správny. Zlá technológia vypustená z toho

miesta nejako premenila jeho rodičov na zombíkov, ktorí civeli na displej dvadsaťštyri hodín denne.

Musel vyvolať poplach.

Chlapec počúval hučiaci výfuk. Počkať, pomyslel si, to je osemvalcový motor nejakého športiaka. Ale kto by dával taký motor do *dodávky*?

Oni.

Dvere dodávky sa otvorili a vystúpila z nich akási tmavá postava. Asi ľudská, ale preboha... určite mala vyše dvoch metrov. Tam, kde mali byť oči, chlapec uvidel dva červené svetelné špendlíky.

Najvyšší čas zmiznúť.

Chlapec a pes vyrazili cez križovatku a rútili sa k mestu. Čierna dodávka predviedla perfektnú otočku cez ručnú brzdú a vyrazila za nimi.

To nie je dobré, pomyslel si. Tento chlapík vie šoférovať.

Rýchlo sa potreboval niekam schovať a stromy boli za bezmešanej noci jediná šanca.

Zabočil vľavo na prašnú cestu vedúcu do Bunsfoldského parku. Naplno teraz... šiesty, siedmy, ôsmy...

Najvyšší rýchlostný stupeň.

Chlapec počul, ako sa k nemu blíži hrozivé robotické bzučanie. Čierna dodávka sa za nimi nemohla dostať, ale tá tmavá postava zjavne áno.

Otočil sa a uvidel temnú siluetu, ako za ním nečujne beží rýchlosťou rodinného vozidla. Sučka sa zastavila, obrátila sa a vycerila zuby, aby chlapca bránila.

„Nie! Ku mne, dievča!“ vykrikoval chlapec v behu. Nemohol sa zastaviť. To, čo po ňom išlo, bolo skutočne niečo diabolské. Cítil to. Odrazu začul hlasitý štekot nasledovaný prenikavým zakňučaním. Nie!

Teraz zostal sám. Musel sa dostať cez rieku.

Bzučanie sa znova priblížilo. Zastavil sa. *Premýšľaj!*

Tá vec sa vynorila medzi stromami a zlovestne sa k nemu blížila. Chlapec stuhol.

ŽUCH.

Zranený pes sa vyrútil z krovia a zrazil postavu na zem. Temná silueta zostala ležať a chlapec so psom vyrazili k mostu.

Rieka už bola na dohľad. Vyčerpaná sučka sa na brehu zastavila.

„To je ono!“ zvolal Buster. „Ty plávaj, ja preskočím.“

Ale pes sa rozhodne nikam nechystal. Bol odhodlaný brániť Bustera pri úniku. Obrátil sa, aby čelil ich nepriateľovi.

Chlapec zrýchlil, odrazil sa ako kaskadér a ladne pristál na zadnom kolese. Typické, pomyslel si. Jeho najlepší trik zasa nikto nevidel.

Sučka varovne zabrečala. Neskoro.

Ako keby odnikadiaľ sa vynorili dve kovové paže a schmatli jeho bicykel za riadidlá. A zase tu bolo to bzučanie, tentoraz však hlbšie a hlasnejšie. Z prítmia sa vynorila tá istá tmavá postava.

Týčila sa nad chlapcom. Človek? Duch? Príšera? Ťažko povedať, keď mala masku. Obvykle sa hneď len tak niečoho nezľakol, ale táto vec...

Na čiernom priezore prilby sa rozbehli červené digitálne písmená. Tá vec o ňom vedela asi úplne všetko:

MENO... VIRGIL BUSTER MUSTANG... NARODENÝ... SAN DIEGO V KALIFORNII... DO BRITÁNIE PRIŠIEL... 7. MARCA... DO ŠKOLY CHODÍ... V BUNSFOLDE... KRVNÁ SKUPINA... NULA NEGATÍVNA...

Postava namierila na chlapca kovový prst a vstrelila mu niečo do krku.

NEMÁ RÁD... SVOJHO PÁCHNUCEHO UČITEĽA MATEMATIKY... HRUDKY V JOGURTE... BRITSKÉ JEDLÁ... MÁ RÁD... DVA DIELY SIMPSONOVCOV ZA SEBOU... SURFOVANIE... PRETEKY V ZJAZDE NA BICYKLI...

Svet okolo sa zahmlil, ale prúd údajov neprestával.

TAJNE MILUJE... PRINCEZNÚ LEIU...

Tak moment... ako toto vôbec mohol niekto vedieť?

„No, rozhodne by som nepovedal *miluje*,“ bránil sa chlapec. „Uznáva, to áno. Obdivuje, určite. Ale... vieš čo? Daj mi pokoj. Mám iba trinásť rokov...“

DVANÁŠŤ ROKOV... DESAŤ MESIACOV... OSEM-NÁŠŤ DNÍ... PRESNE.

„Keď myslíš. Počúvaj, ja som nič nevidel. Nič nepoviem. Prisahám na holý pupok. Čo ty na to? Nechaj ma ísť. Zmiznem rýchlejšie ako prd v továrni na vetráky.“

Ďalšie zabzučanie. Zdalo sa, že zlovestný robot konečne našiel, čo hľadal.

NAJVÄČŠIA HRÔZA... Z UPÍROV

Ach, nie. To nie.

Robot odhalil jediná vec, ktorá ho skutočne desila. *Ale ako?*

Okolo čierneho priezoru preletel nočný motýľ. Tmavá postava ho bleskovo chytila do ruky. Podržala zmietajúci sa hmyz za krídlo priamo pred Busterovou tvárou. Potom sa jej čierny priezor pomaly zmenil na mŕtvolne bledú tvár s prázdnyimi očnými jamkami, tmavými fialovými žilami a dvoma ostrými tesákmi. Postava si vložila moru do úst a začala ju prežúvať. Upír sa naňho zaškeril.

CHUTÍ TO AKO KURACINA.

Priezorom prebehla ďalšia správa. Dost' mäťúca.

TAKŽE. KDE... JE... STIG?

„Nemám tušenia,“ pokrčil plecami chlapec. „O tom som nikdy nepočul. Ale na druhej strane,“ vzdorne sa pozrel na postavu, „aj keby som to vedel, nepovedal by som ti to.“

TAK BUSTER LA VISTA, BEJBY.

Okolie na okamih ožiaril záblesk svetla, potom nastala tma. Posledné, čo Buster videl, než omdlel, boli hojdačky a kolotoč.

Dobehol až na ihrisko. Tak blízko.

Vyčerpaný pes celú scénu sledoval cez riekku. Ticho zakňučal.

Postava sa obrátila a pomaly sa vracala dokončiť svoju nočnú prácu.

O tri mesiace neskôr

Tromi vecami si bol Sam Wheeler istý.

1. Bol v tejto škole nový.
2. Jeho skrinka obsahovala obrovskú kopy sena v tvare školskej skrinky.
3. Nieкто si z neho rozhodne robil žarty.

To seno si do skrinky nedal. Ráno si do nej uložil len knihy a cvičebný úbor. Teraz nieкто skrinku vypchal ako objemné obstarožné kreslo.

Potreboval svoju skrinku naspäť. Nabral teda veľkú náruč sena a zamieril von. S plnými rukami si mohol ťažko otvoriť, takže sa obrátil a zatlačil na dvere svojím zadkom. Nebolo to práve dôstojné, ale aj tak sa nikto naňho nedíval.

O-ou.

Keď sa obrátil, videl za sebou zástup smejúcich sa detí, ktoré naňho ukazovali. Sam neznášal, keď naňho nieкто ukazoval a vysmieval sa mu.

Poslali ho do výbornej školy. Ďakujem, mamička a otecko.

Nevšímaj si ich, pomyslel si. Nech sa stane čokoľvek, nečervenaj sa.

Neskoru.

Sam sa predral k preplnenému čiernemu odpadkovému košu a nejakým zázrakom doň napchal väčšinu sena, ktoré držal. Deti zoskupené okolo odrazu stíchli. Samovi sa zdalo, že sa ochladilo.

Za sebou začul hlboký hlas.

„Hej, okuliarnik. Niečo si tu zabudol.“

Ako inak. Na zemi ostalo niekoľko stebiel sena.

To bola posledná kvapka.

Otočil sa. Dvaja veľkí chlapci v rovnakých maskáčových bundách stáli o dosť bližšie ako ostatní. Jeden bol vysoký a vyziabnutý, druhý menší, ale o dosť silnejší. Na hlave mal tmavú kapucňu. Poznával ich. Boli to tí dvaja, ktorí ho prebodávali pohľadmi, keď ho ráno priviezol otec.

Spomenul si na posledné slová, ktoré mu matka povedala pri raňajkách. „Hlavne sa hneď nedostaň do maléru.“

„Mami, je to prvý deň. Predsa by som...“

„Žartujem!“ matka sa naňho usmiala cez miskú s ovsenou kašou. Odkedy sa prisťahovali do nového domu, stala sa príliš ochránarska. „Preto sme predsa tu. Aby si bol v bezpečí pred malérmí!“

Sam bol v nejakom maléri už od svojich dvoch rokov, keď prišiel na to, ako odbrzdiť kočík na vrchole strmého kopca. Potom plnou rýchlosťou zišiel až dolu. To bola prvá z mnohých nehôd, ktoré boli spojené s kopcami. Pre tú poslednú skončil chudák dedko v nemocnici.

A tak si Samova matka zaumienila, že by sa mali presťahovať niekam na rovinu. Jeho otec sa k tomu takisto prikláňal. No, skôr mu nič iné neostávalo. Chápal závažnosť celej situácie. Jeho syn jazdil závratnou rýchlosťou z kopca dolu. Zhodou okolností to isté platilo aj preňho. Bol znudený životom vo veľkomeste. Pani W to cítila rovnako. Kam sa podela všetka tá veselosť?

Keď teda dedko navrhol, aby sa presťahovali do malého ospalého mesta v Surrey, neznelo to príliš dobrodružne.

Dedko bol však presvedčivý. „Nenechajte sa zmiašť,“ povedal. „V Bunsfolve sa toho deje ďaleko viac, ako sa zdá. Väčšinou síce pod povrchom, ale aj tak.“ On to vedel. Už tam kedysi bol.

A tak sa nechali prehovoriť a presťahovali sa. Nová škola, nový začiatok.

A nový zážitok. Dve hodiny v škole, dvaja surovci. Paráda, nováčik.

Obrátil sa a prebodol svojich trýzniteľov pohľadom. Ostatné deti zatajili dych. Toto bude zábava.

Sam si povzdychol. Dobré, poďme zistiť, čo sa deje. Naľavo stál chlapec, ktorý bol taký vyziabnutý, že v sprche by musel naháňať kvapky, aby sa namočil, ale zato vysoký ako učiteľ. Napravo... chlapec? Medved? Smetiak na kolieskach? Pod tou kapucňou to šlo ťažko rozpoznať.

Sam potreboval nájsť ich slabiny. Všetci surovci ich mali. Preto totiž začali šikanovať ostatných.

Zhlboka sa nadýchol

„Takže to ste vy, tí figliari, čo mi napchali do skrinky seno?“

Ticho. Len sa naňho dívali. Bolo zrejme, že sa snažili vyzerat' hrozivo.

„Bolo to na popukanie. Fakt. Dostali ste ma. Ale stačilo, nie?“

A potom sa spod kapucne toho mohutného chlapca ozval hlas, ktorý človek počuje v upútavkách na naozaj príšerné filmy.

„Možno áno. Možno nie.“

Urobil krok dopredu s eleganciou malého hrocha, ktorý zablúdil na klzký breh rieky, a povedal: „Cruiserovej partia si robí, čo chce. A práve teraz... práve teraz...“

Zdalo sa, že mu došli slová. Jeho vyšší kamarát mu rýchlo prišiel na pomoc.

„A práve teraz ti chceme ukázať našu slávnú bunsfoldskú pohostinnosť.“

Cruiserovej partia! Sam, samozrejme, čítal o PT Cruiserovi, vývojárovi počítačových hier, celkom určite jedinom miliardárovi v tomto meste. Počul, že jeho dieťa chodí do tejto školy, ale predsa to nemohol byť jeden z týchto chalanov...

„Daj mu, Spooner,“ povedal ten zavalitejší, otočil sa a omylom svojho vyziabnutého kamaráta buchol do lakťa.

„Au!“ zastenal Spooner. „Priamo do brnkavky!“

Niekoľko detí potlačilo chichot.

Tak toto je *jeho* slabina, pomyslel si Sam. Tento chytrák si pod tlakom pletie písmená ako nešikovný poštar. Chce povedať „brňavka“, povie „brnkavka“ a všetkých rozosmeje. A keď sa ľudia smejú, už sa neboja.

Rýchlo musel niečo vymyslieť. Zahľadel sa späť na dlháňa.

„Spooner. Si bystrý chlapík. Je tak?“

„Som chytrý blapík,“ odpovedal grobian. „Hej! To nie je fér!“

Tentoraz však žiadne z detí na ihrisku nevydalo ani hláska. Bolo zjavné, že z tých dvoch majú strach.

Náročné obecnstvo, pomyslel si Sam. Pokračoval však ďalej.

„Hlavu hore, Spooner. Vyzeráš, ako keby ti niekto rypálil vybník.“

A konečne sa celé ihrisko poddalo záchvatu smiechu.

Ten však odumrel ešte skôr, než poriadne vypukol.

Ticho, ktoré sa rozhostilo, prelomil až Spoonerov kumpán. „Radšej sa vzmuž, nováčik. Prichádza šéf.“

No, to je skvelé, pomyslel si Sam. Tento chodiaci smetiak na kolieskach má šéfa?

Obrátil sa tam, kam zízali všetci ostatní.

Sam Wheeler sa stretne so svojím úhlavným nepriateľom a ponuka na zmierenie je odmietnutá.

Na mieste, kde ihrisko prechádzalo do športového štadióna, sa o kormidlo bicykla BMX opierala akási postava a zízala na Sama.

Nikto sa nepohol.

Postava odrazu prekrútila bicykel o 360 stupňov, nadvihla jeho predok a na zadnom kolese sa pohla k Samovi. Späť na predné koleso dopadla asi dva centimetre od špičiek jeho topánok.

Sam bol ohromený. Takýto trik sa nepredvádzal často ani na šampionátoch. Kto to bol? Tipoval ho na vodcu Cruiserovej bandy.

Mal rovnakú maskáčovú bundu ako tí dvaja, ale tak nejako inú. Kapučňa nebola úplne v tvári, takže bolo vidieť šticu svetlých vlasov, ktorá bola prstrihnutá celkom žensky. Dlhá ofina zakrývala takmer celé ľavé oko. Mihalnice boli také dlhé, že pri žmurkaní vytvárali mierny vánok.

No teda, pomyslel si Sam. Tento chlapec vyzerá celkom, no, ako dievča. Ale každý má právo vyzeráť, ako sa mu páči.

Šéf konečne prehovoril s tými dvoma grobianmi hlasom, ktorý bol podozrivo dievčenský.

„Ďakujem, pán Spooner. Pohov, pán Hummer. Teraz to tu prevezmem ja.“

Uf, pomyslel si Sam. Tak predsa je to dievča. Trochu sa uvoľnil.

Veľká chyba.

„Pekný bicykel,“ povedal. Snažil sa znieť priateľsky. V skutočnosti to bol skvelý bicykel, taký, na ktorom by z budúcnosti mohol prísť trinásťročný terminátor. Ale povedal si, že lepší nápad je ostať pokojný. Rozhodne lepší ako zakričať „páni“, čo bolo jediné ďalšie slovo, ktoré mu v tom momente prišlo na um.

Dievčina zliezla z bicykla a nenápadne ho obišla ako mačka na love. Čím bola bližšie, tým viac detailov si všímal. Pleť mala čistú ako zadná strana poštovej známky. Zuby sa jej leskli ako prázdne stránky denníka. Jej pery vyzerali kruto, ale aj napriek tomu v porovnaní s perami ostatných pripomínali nejakú celebritu. Ale napriek všetkej ich nádhere sa zjavne neschyľovalo k priateľskej konverzácii.

Nikto sa nehýbal ani nerozprával.

Toto dievča, pomyslel si Sam, to teda má pod palcom.

Dievča náhle ožilo a plavne prešlo do lacnej pózy moderátora súťažného programu. Dokonca sa aj falošne usmievalo a v ruke držalo imaginárny mikrofón.

„Takže, dievčatá a chlapi, nášmu dnešnému súťažiacemu rozhodne nechýba poriadna charizma!“ Dievčina sa prechádzala po ihrisku a každý náznak smiechu utišila jediným pohľadom. „Tí z vás, ktorí chcú hlasovať pre nášho nového veľkohubého kamaráta, schmatnite mobily, pretože hlasovanie sa práve začalo!“

Nič než ticho.

„A... máme tu výsledky! Poďme zistiť, koľko z vás hlasovalo pre nášho kamaráta, ktorý má vlasy ako hipisák.“ Jej nos sa takmer dotýkal Samovho.

„Ach, aká škoda. Žiadny hlas, čo je zhodou okolností aj počet ľudí, ktorí sa v tejto škole stanú jeho priateľmi. Rozumiete?“ Ča-kala. Nikto neprehovoril. Zatvárala sa spokojne.

„Dobre.“

Kývla na Spoonera a potom smerom k tehlovej kôlni. Jej dvaja prisluhovači v okamihu pristúpili k Samovi.

Sam zaťal ruky do päste. Zaťal aj zuby. Zaťal aj pár ďalších vecí, ale tie už necháme na vašu predstavivosť. Zatvoril oči a...

Niečo sa nevyvíjalo dobre. Otvoril jedno oko a zistil, že sa nachádza v polkruhu detí, s ktorým tí traja ako keby kúzlom splynuli.

Priamo za ním stál fúzatý muž. Sam ho nepoznal, ale nebolo ťažké uhádnuť jeho životné poslanie.

Učiteľ prehovoril sarkastickým tónom, aký používajú hlavne učitelia, ktorí vyučujú budúcich učiteľov na pedagogickej škole.

„Predpokladám, že ty si ten nový žiak.“

Sam prikývol.

„Budem to brať ako áno, pán učiteľ,“ povedal pedagóg. „Som Hornet,¹ zástupca riaditeľa.“

Vtipy o mojom mene sú *prísne zakázané*, keby si si na nejaký spomenul. Jeden alebo dvaja huncúti ich pár skúsili, ale ver mi, že po tom, čo sa im stalo, to už nikdy nikto v Bunsfoldskej škole skúšať nebude.“

---

¹ Hornet znamená po anglicky sršeň (pozn. red.).

„Ja to určite skúšať nebudem, pán učiteľ,“ povedala Samova svetlovlasá trýzniteľka a s úsmevom sa vynorila z davu. Učiteľ jej úsmev oplatil tým najhlúpejším úškľabkom, aký Sam kedy videl.

„Dnes ráno je to tu ako v úli, pán učiteľ,“ pokračovala. „Čo sa deje?“

„Dúfal som, že mi to povie jeden z vás. Máte nejakú predstavu, prečo sa tu váš kamarát správal ako zvieru zahnanú do kúta?“

„Ja, pán učiteľ? Nie, pán učiteľ. A nie je to môj kamarát. Nikdy som ho nevidela.“

„A to seno na zemi? Ani k tomu mi nič nepovieš?“

„Znie to veľmi poeticky, pán učiteľ, ale bohužiaľ nie.“

Učiteľ sa na ňu opäť usmial, vari ešte viac slabošsky.

„Slečna Cruiserová, nemôžem sa dostatočne ospravedlniť. Zdá sa, že tento nový výtržník sa má veľa čo učiť o tom, ako to na našej škole chodí. Postarám sa o to, aby bol riadne potrestaný.“

Takže vodca tej bandy bol naozaj Cruiserov potomok. To sedelo. Rovnako aj učiteľovo nehanebné podliezanie. Byť dcérou miliardára sa v živote vypláca.

„Ďakujem, pán učiteľ,“ odpovedala so sladkým úsmevom.

Vo chvíli, keď chcel Sam zaprotestovať, zazvonilo.

Učiteľ Hornet sa k nemu obrátil.

„Zajtra sa u mňa hlás, budeš po škole! A ak ešte raz budeš obťažovať slečnu Cruiserovú...“

Dnes ráno už druhý raz Sam očervenel, tentokrát z čírej nespravodlivosti celej tej situácie. Cruiserová sa k nemu pritomlila.

„Uvidíme sa,“ precedila cez zuby.

„Už sa neteším,“ zašepkal si pre seba Sam.

Bolo jedno, ako vyzerala. S týmto dievčaťom budú problémy.

Momentálne však tým, kto vystrie ruku na zmier, musel byť on. Cestou do triedy teda dohnal Spoonera.

„No tak, kamoš. Len som si robil žarty. Zabudneme na to, nie?“ a podal mu ruku.

Spooner ju ignoroval a mračil sa naňho.

„Zabudni, nováčik,“ povedal.

„Ty a ja *nikdy* kebudeme namarádi.“

*Stretnutie s nezvyčajne vysokou Minnie,
brunátnym grobianom a troškou syra*

Už pri obede sa Sam cítil ťažký ako truhla plná spomienok a nepotrebný ako vyslúžilá klávesnica.

Myslel si, že raňajšiu situáciu zvládol celkom dobre, ale stále s ním takmer nikto neprehovoril. Po príkaze od Cruiserovej bandy to však nebolo také prekvapenie.

Pri obede sa mu zdalo, že je v nejakej zóne bez priateľov. Ostatní si dokonca prenášali podnosy k iným stolom ako v nejakom starom väzenskom filme, kde nikto nechce sedieť vedľa udavača.

Ako tak osamelo sedel a prplal sa v makarónoch so syrom, cítil, že neexistuje osamelejší pocit, ako keď príde nový človek do školy, kde sa všetci poznajú, ale s ním nikto neprehovorí ani slovo. Niežeby sa ostatní medzi sebou príliš bavili. Ešte nikdy nevidel toľko detí s očami prilepenými na displejoch. Ísť po chodbe bolo takmer ako hrať pinball, pretože sa nikto nedíval, kam... au! Sam tiež občas v počítačovej hre rád odstrelil nejakú tú rastlinu, ktorá požiera iných, alebo zombícku vydru, ale toto bolo šialené.

Jeden statočný bledý pubertiak, ktorý sedel pri susednom stole, zvládol odlepiť oči od svojho tabletu na tak dlho, aby mu položil otázku.

„Áno, ty si ten nový chlapec,“ vyjachtal a žmúril červené oči pred slnečným svetlom. Potom sa opatrne rozhliadol a zašepkal tú jediná otázku, ktorá mu prišla na um... „Tak čo, aké máš najvyššie skóre?“

„Hm... najvyššie skóre v čom?“

Ten bledý chlapec zažmurkal ešte o niečo rýchlejšie a zatváril sa zmätene. „Čože? Predsa v Xenone, nie?“

„Prepáč, o tom som nikdy nepočul,“ povedal Sam.

Bledý chlapec sa naňho díval, ako keby sa mu práve priznal, že doma každé ráno obetuje kozu a potom si z jej vnútorností pri-chystá desiatu do školy.

„Ty si ešte nehral *Xenon*? Netáraj, kamo... to nie.“ Jeho sused zmĺkol, nedôverčivo krútil hlavou a ostošesť žmurkal.

Vtom do jedálne vošiel ten ľudský odpadkový kôš na kolieskach a jeho nenávistne vyzerajúci vyziabnutý kamarát. Zlostne sa obzerali okolo seba a hľadali aj ten najmenší náznak nedostatku rešpektu. Hneď ako si všimli žiaka, ktorý sa rozprával so Samom, sa k nemu vrhli ako pár kreslených medveďov, ktorí sa ženú za čerstvo upečeným koláčom.

Bledý hráč sa aj so svojou konzolou odporúčal. Spooner sa posadil naproti Samovi, kým Hummer sa vtlačil tesne vedľa neho.

Mlčali.

Sam mlčal tiež.

Civeli naňho.

Sam stále mlčal.

Hummer si začal čistiť nechty, čo už bolo naozaj treba.

Nakoniec Sam prelomil ticho jedinou témou, o ktorej si myslel, že by v Bunsfoldskej škole mohla zabrať.

„Tak, chalani, aké je vaše najvyššie skóre?“

Žiadna odpoveď. Sam sa zadíval na Spoonera.

„Hej, hej, fakt z teba ide strach. Ale mohol by si už na mňa prestať civieť? Lebo mi vypáliš do tváre dieru.“

Breptáč sa nahol dopredu a prebodával ho pohľadom ešte intenzívnejšie.

No dobre, pomyslel si Sam. Je načase prebrať si možnosti. Za a) sa mohol zobrať a odísť, za b) sa mohol pokúsiť zaujať ich priateľským džavotom alebo ich za c) mohol skúsiť vypoklonkovať.

Rozhodol sa pre možnosť c).

„Tak dobre. Čo keby ste sa vy dvaja zdvihli a nechali ma dojest tieto hnusné makaróny so syrom?“

„Áno?“ odpovedal Spooner. „A prečo by sme to robili?“

„No, po prvé, pretože si hlupák. A po druhé... žiadne po druhé už netreba.“

Ten vyziabnutý grobian sa k nemu hrozivo naklonil.

„Myslím, že zostanem tam, kde som, ďakujem,“ zašepkal s nosom takmer pritisnutým k Samovmu. „Nás neodradíš.“

A presne v tom okamihu Sam konečne uvidel prvú naozajstnú ľudskú bytosť v celej Bunsfoldskej škole.

Z druhého konca jedálne sa k nim blížila nezvyčajne vysoká dievčina s krátkymi tmavoplavými vlasmi. Sam si všimol, že sa naňho díva, pretože bola okrem Spoonera a Hummera asi jediná, kto nemal tvár zaborenú do displeja.